

отъ прѣданието. По добръ не мож да прѣдстави́ж тѣзи революция освѣнъ съ заиманието думитѣ на единъ твърдѣ проникателенъ списателъ който по добръ отъ всякой другъ е изучилъ нравитѣ на новото общество (Tosqueville, *Democratie en Amerique*).

„Въ демократическото семейство, бащата упражнява само онѣзи власть която се отдава на пѣжността и опитността на единъ старецъ. Заповѣдитѣ му може би не се зачитатъ; но съвѣтитѣ му обикновенно иматъ пълна сила. Ако не е забиколенъ отъ официални почести, синоветѣ му понѣ се приближаватъ при него съ довѣрие. Нѣма опрѣдѣлена формула за какъ да му говорѣтъ; но синоветѣ всякога говорѣтъ на бащата, и драговолно се съвѣтватъ съ него всякой день. Господарьтъ и сѣдята исчезнѣжж: бащата остава.

„За да видимъ разликата мѣжду двѣтъ общественни положения върху тѣзи точка, достатъчно е да прѣгледаме семейнитѣ корреспонденции които аристокрацитѣ ни сѣ оставили. Слогътъ имъ е всякога чистъ, церемониаленъ, сухъ, и толкова студенъ, щото естественината горѣщина на сърдцето едвамъ може да се усѣти въ думитѣ.

„Напротивъ, въ всичкитѣ думи които синътъ отправя на бащата, у демократическитѣ народи, царува нѣщо свободно, фамилярно и въ сѣщото време нѣжно, което при първъ погледъ ни открива новитѣ сношения които сѣ установили въ семейството.

Благостъта на тѣзи демократически нрави е толкова голѣма, щото тя завладѣва и самитѣ привърженци на аристокрацията, и, слѣдъ като я вкусятъ, не искатъ вече да се повръщатъ